

bedste Eksaminer, de bedste Anbefalinger, og saa kaldte Biskoppen ham, da han kendte ham. Derimod blev en, som Beboerne i Distriktet vilde have, sat som Nr. 2, og ham fik de altsaa ikke. Alene af den Grund var der Opposition imod Nr. 1, inden han kom, og han sad der i Embedet en halv Snes Aar, idet det ikke var muligt for ham at komme bort derfra, thi hvem turde tage en saadan Mand til Lærer? Nu siger man, at en Mand, der faar sin Afsked paa graat Papir, kan søge andetsteds hen, men jeg gentager: Hvem tør antage en saadan Lærer? Den Mand, jeg her taler om, havde det Held at være musikalsk og blev derfor til sidst ansat som Kordegn ved St. Pauls Kirke i Aarhus. Men jeg tør ikke være med til at udsætte andre for en lignende Behandling.

Der er fremhævet baade fra den ene og den anden Side, at ingen lider Uret ved den ny Bestemmelse. Men jeg paa- staar, at alle disse Formaliteter, der findes i Ændringsforslaget, yde ingen reel Sikkerhed for Lærerne. Men hvad der undrer mig, at slet ingen har set, er, at der gives heller ikke nogen som helst Sikkerhed for, at *Beboerne*, som ere komne i Misforhold til Læreren, kunne blive af med ham. Thi selv om Skoledistriktets Beboere ville af med en Lærer, er det ikke sikkert, at de kunne faa Skolekommissionen og Sogneraadet med dertil. Skoledistriktet er nemlig kun repræsenteret — hvis det overhovedet er det — ved et meget lille Mindretal i de kommunale Autoriteter, i hvis Haand Afskedigelsen er lagt, og som maaske slet ikke ere personligt interesserede i, om en Lærer bliver afskediget eller ej. Nej, skulle Skoledistriktets Beboere have nogen Sikkerhed, skulde Sagen lægges over i deres Haand. Og naar man endelig vil røre ved dette Spørgsmaal, vilde jeg foretrække at begynde ved en anden Ende, om jeg saa maa sige, nemlig at søge at forandre Kaldelsesmaaden og prøve paa, om det ikke kunde være tilstrækkeligt at lægge Kaldelsen i Skoledistriktets Beboeres egen Haand, saa de antog Læreren, medens en anden Autoritet blot udstedte Kaldsbrevet. Da var man i det mindste sikker paa, at Flertallet af Skoledistriktets Beboere fik den Lærer, de vilde have. Mange af de Tilfælde, hvor der nu er kommet Misforhold til Stede, kunde sikkert være undgaaede, naar man havde ladet Skoledistriktets Beboere selv om Lærerkaldelsen. Efter den nuværende Lov er det ikke Skoledistriktets Beboere, der afgøre Valget af

Lærere — sker det, er det i alt Fald godvilligt fra Sogneraadets Side —, men det er Sogneraadet, der gør Indstillingen. Og jeg kunde nævne flere Eksempler end det, jeg har nævnt, paa, at et Flertal af Sogneraadet, som bor udenfor det Skoledistrikt, der skal have Læreren, har praktisk dette en Lærer paa, som Beboerne ikke vilde have. I saa Tilfælde kunne Beboerne faa noget mod Læreren, før han kommer, og der kan altid støde noget mere til. Saa er Spillet gaaende. Selv om Manden er nok saa dygtig og flink en Lærer og den nobleste Mand, kan Antipatien mod ham være saa stor, at han kan risikere at faa sin Afsked uden at have forset sig paa noget Punkt.

Da jeg nu ikke tør gøre mig medansvarlig for dette Forslag, vil jeg afholde mig fra at stemme. De Herrer, der ere saa glade ved det, maa saa tage Ansvar. Men man skal for øvrigt ikke være saa sikker paa, at de, der ere saa glade ved at faa denne Magt og Myndighed lagt over i Bøndernes Hænder — det er jo dem, der nu regere — ikke i Fremtiden, naar vi nu faa en ny kommunal Ordning, ville se denne Bestemmelse anvendt mod deres Sønner, fordi de have bevaret deres Fædres Tro og deres Fædres politiske Anskuelser. Det vil blive dem, der, efterhaanden som Socialdemokraterne erobre Landkommunerne, kunne blive satte paa Porten, medens man nu mener, at det bliver andre. Det skulde man tænke lidt over. Og jeg mener i det hele taget, at man skal tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse, inden man slaar det fast i en Lov. Det er ikke saa nemt at faa en Bestemmelse ud af en Lovparagraf, naar den først er kommen derind.

P. T. Nielsen: Jeg kender godt det Tilfælde, som det ærede Medlem, der nu talte, sigtede til, og det var sikkert et meget uheldigt Forhold for den paagældende Lærer, det anerkender jeg. Naar nu Forholdet var det, at han maatte sidde paa det Sted en halv Snes Aar uden at have et eneste Barn i Skolen, tror jeg dog, han havde været bedre tjent med at faa sin Afsked og sin Pension. Jeg kan altsaa slet ikke forstaa, at det ærede Medlem vilde paaberaabe sig dette Tilfælde for den Anskuelse, han har, og til Modstand mod det Ændringsforslag, der nu foreligger. Jeg vil takke Udvalget for, at det har stillet Ændringsforslaget, og jeg føler mig overbevist om, at det vil blive paaskønnet ude i Befolkningen at faa en